

PSYCHIATRICKÉ ZNÁSILNĚNÍ

Útok na ženy a děti

Zpráva a doporučení týkající
se častých sexuálních zločinů na pacientech
v rámci systému duševního léčení

Vydáno
Citizens Commission on Human Rights
Založeno v roce 1969

DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ pro čtenáře

Psychiatrická profese o sobě tvrdí, že je údajně jedinou autoritou v oblasti duševního zdraví a „chorob“ myslí. Fakta však ukazují na něco jiného:

1. PSYCHIATRICKÉ „PORUCHY“ NEJSOU NEMOCI.

V medicíně existují přísná kritéria pro to, aby se stav dal nazvat nemocí: musí být určena předvídatelná skupina symptomů, příčina těchto symptomů nebo nějaké porozumění jejich fyziologii [funkci]. Nachlazení a horečka jsou symptomy. Malárie a tyfus jsou nemoci. Existence nemocí se prokazuje objektivním důkazem a tělesnými testy. Z lékařského hlediska však nebyla prokázána existence žádné duševní „nemoci“.

2. PSYCHIATŘI SE ZAOBÍRAJÍ VÝHRADNĚ DUŠEVNÍMI „PORUCHAMI“, NIKOLI PROKÁZANÝMI NEMOCEMI.

Zatímco medicína léčí nemoci, psychiatrie se může zabývat jen „poruchami“. Při absenci známé příčiny nebo fyziologie je skupina symptomů pozorovaná u mnoha různých pacientů *poruchou* nebo *syndromem*. V psychiatrii není žádná z jejích diagnóz platně určenou nemocí nebo „chorobou“, všechny z nich jsou pouhými syndromy [či poruchami]. Jak uvádí dr. Thomas Szasz, emeritní profesor psychiatrie: „Neexistují žádné krevní nebo jiné biologické testy, které by byly schopné potvrdit nebo vyvrátit přítomnost duševní nemoci, jako je tomu u většiny tělesných onemocnění.“

3. PSYCHIATRIE NIKDY NEURČILA PŘÍČINU JAKÉKOLI „DUŠEVNÍ PORUCHY“. Hlavní psychiatrické organizace, jako je Světová psychiatrická asociace a americký Národní institut duševního zdraví přiznávají, že psychiatři neznají příčiny ani nevědí, jak vyléčit jakoukoli duševní poruchu nebo

co konkrétně jejich „léčby“ s pacientem dělají. Mají pouze teorie a rozporuplné názory ohledně svých diagnóz a metod, které postrádají jakýkoli vědecký základ. Jak dřívější prezident Světové psychiatrické asociace prohlásil: „Doba, kdy si psychiatři mysleli, že duševně nemocného mohou vyléčit, minula. V budoucnu se duševně nemocní musí se svou nemocí naučit žít.“

4. TEORIE, ŽE DUŠEVNÍ PORUCHY SE ODVOZUJÍ OD „CHEMICKÉ NEROVNÓVÁHY“ V MOZKU, JE NEPROKÁZANÁ HYPOTÉZA, NIKOLI FAKT.

Jedna z převládajících psychiatrických teorií (která je klíčová pro prodej psychotropních léků) zní, že duševní poruchy jsou následkem chemické nerovnováhy v mozku. Jako u ostatních psychiatrických teorií neexistuje žádný biologický ani jiný důkaz, který by to prokázal. Zástupce velké skupiny lékařských a biochemických odborníků PhDr. Elliot Valenstein, autor knihy *Vinen je mozek* (*Blaming the Brain*) říká: „Nemáme k dispozici žádné testy, které by stanovily chemický stav mozku živého člověka.“

5. MOZEK NENÍ SKUTEČNOU PŘÍČINOU ŽIVOTNÍCH PROBLÉMŮ. Lidé v životě skutečně zažívají problémy a rozrušení, které mohou vyústit v duševní problémy, někdy velmi závažné. Ovšem tvrdit, že jsou způsobeny nevléčitelnou „mozkovou nemocí“, kterou lze zmírnit pouze pomocí nebezpečných pilulek, je nečestné, škodlivé a často smrtící. Takové léky jsou mnohdy silnější než narkotika a jsou schopny člověka přimět k násilnostem nebo sebevraždě. Zakrývají skutečné životní problémy a oslabují člověka, čímž mu odpírají šanci na skutečné uzdravení a naději do budoucna.

PSYCHIATRICKÉ ZNÁSILNĚNÍ

Útok na ženy a děti

OBSAH

Úvod: Terčem jsou
bezbranní2

Kapitola jedna:
Znásilnění s jiným jménem5

Kapitola dvě:
Trestné činy jako „terapie“9

Kapitola tři:
Sexuální zneužívání ničí životy.....13

Kapitola čtyři:
Co by se mělo udělat?17

Doporučení19

Mezinárodní občanská komise
za lidská práva20

ÚVOD

Terčem jsou bezbranní

Existuje jen málo tragičtějších zkušeností než zážitek zoufalé oběti, která přijme pomoc a pak je zrazena svým „dobrodincem“.

Představte si 7letou holčičku, kterou poslali k psychiatrovi nebo psychologovi pro pomoc s emocionálními problémy, které má kvůli incestu. Představte si, že tento specialista tuto malou holčičku během „terapie“ také zneužije. Jaký musí tato zoufalá oběť prožít emocionální otřes?

Taková opovržením hodná proradnost, bezprostředně po závažné osobní krizi může oběť pouze zatížit dalšími emocionálními jizvami a nestabilitou.⁰

Je to také zatracující kritika těchto „profesionálů“, kterým byl svěřen úkol pomáhat značně emočně křehkým lidem.

31. října 2002 byl odsouzen k 10 letům vězení psychoterapeut Jean-Pierre Tremel za znásilnění a pohlavní zneužívání dvou mladých pacientek, které soud shledal extrémně zranitelnými. 52letý Tremel tvrdil, že jeho „lčba“ byla založena na „orientální tradici“, při níž „staří muži zasvěcovali dívky do sexuálních praktik“.¹

Taková „terapie“ není nikdy pomocí. Je to nechutná zrada pod rouškou pomoci, věc, která se v průmyslu duševního zdraví vyskytuje často:

■ Podle statistik se žena na psychiatrově pohovce vystavuje většímu riziku znásilnění, než když se půjde v noci projít do městského parku.

■ V jedné britské studii týkající se sexuálních kontaktů mezi terapeutem a pacientem u psychologů uvedlo 25 % dotazovaných, že léčili pacienta, s nímž se sexuálně zapletl jiný terapeut.²

■ Studie z roku 2001 udává, že každý dvacátý klient, který byl sexuálně zneužit svým terapeutem, bylo dítě, u dívek průměrně ve věku 7 let a u chlapců 12 let. Nejmladší oběti byly tři roky.

I když soucit, zdravý rozum a slušnost jasně říkají, že sexuální zneužívání pacientů je závažný

„I když soucit, zdravý rozum a slušnost jasně říkají, že sexuální zneužívání pacientů je závažným a zločinným zneužitím, psychiatři a psychologové to cenzurují – dokonce i když jsou oběti sexuálního zneužití děti.“

– Jan Eastgateová

trestný čin, psychiatři a psychologové aktivně pracují na cenzuře – dokonce i když jsou oběťmi vykořisťování děti. Kombinují vymyšlené diagnózy z *Diagnostického a statistického manuálu duševních poruch* (*Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders*, DSM-IV) s chytrými, nicméně zvrácenými argumenty nebo dokonce vyloženou lží a pracují tak na dekriminálnízaci pohlavního zneužívání žen a dětských pacientů.

Orgány z oblasti duševního zdraví, které udělují oprávnění k provozování praxe, jim za to zatím zřídka vyměří víc než mírné obvinění z „profesionálního prohřešku“ a dočasně zneplatní jejich licenci.

V roce 2003 Koloradská Státní rada kvalifikačních psychologů (Colorado State Board of Psychological Examiners) zrušila právo k vykonávání praxe dr. Johnu Dickemu, který při léčení pětiletého chlapce používal sexuální pomůcky. Podle chlapcova otce byl jeho syn v průběhu tzv. terapie „vysvlékán, mu-

ÚVOD K ČESKÉMU VYDÁNÍ

Tento materiál byl sestaven Občanskou komisí za lidská práva (Citizens Commission on Human Rights – CCHR) na základě průzkumů a zkušeností pocházejících z Evropy, Spojených států, Austrálie, ale i dalších částí světa. V různých zemích se vzhledem k odlišnému historickému vývoji a několika dalším faktorům může popisovaná situace lišit, v některých ohledech může být lepší, ale v některých také podstatně horší.

Díky globálnímu postupu psychiatrie můžeme v ČR očekávat snahu o přizpůsobení se Evropě a USA, což je v případě zlepšení situace v oblasti lidských práv a práv pacientů vítanou změnou,

v případě implementace prokazatelně škodlivých psychiatrických a psychologických postupů a zvyšování negativního psychiatricko-psychologického vlivu naprosto nepřijatelným trendem, který by politici, úřady, nevládní organizace a angažovaní občané neměli dovolit. Stejně tak by neměli dovolit stávající zneužívání, ke kterému v České republice dochází. Předkládaný materiál je inspirací pro jeho odhalení a pro zavedení opatření, která povedou k zajištění lidských práv tak, jak je definují mezinárodní dokumenty, jejichž je ČR signatářem. Zejména Všeobecná deklarace lidských práv a Mezinárodní úmluva o občanských a politických právech.

Občanská komise za lidská práva ČR

čen, omezován, byl terčem nadávek, pohlavně zneužit, byl mu vymýván mozek a byl strašen umělým penisem“³.

Dr. Paul A. Walters, psychiatr zodpovědný za zdraví studentů na Standfordské univerzitě v Kalifornii a bývalý šéf oddělení duševního zdraví zdravotnických služeb Harvardské univerzity byl v roce 1989 přinucen rezignovat poté, co se objevila tvrzení, že má „častý sex“ s jistou pacientkou. Zmíněná žena, která byla jako dítě obětí pohlavního zneužívání, dostala v mimosoudním vyrovnání více než 200 000 dolarů. Prohlásila, že Walters ji využíval pro orální sex „někdy až při dvou ze tří psychiatrických sezení týdně“.

Někteří psychiatři jsou však trestně obviněni a odsouzeni.

V Orange County v Kalifornii byl psychiatr James Harrington White usvědčen z toho, že pacienta přinutil k análnímu pohlavnímu styku. Po vyšetřování vedeném Občanskou komisí za lidská práva (CCHR) bylo zjištěno, že White podával léky mladým mužům a potom na video natáčel, jak s nimi provozuje sex. White byl odsouzen k téměř sedmi letům vězení.

Žádný lékař, sociální organizace nebo člen rodiny by nikdy neměl žádného člověka svěřit místům, kde bude muset čelit postupům z oblasti duševního zdraví, které se dnes považují za léčbu.

Tato publikace je jednou ze série zpráv vydávaných Citizens Commission on Human Rights (Občanskou komisí za lidská práva), které se zabývají zradou páchanou v oblasti duševního zdraví. Je vydávána jako služba veřejnosti a veřejné varování.

Sexuální zneužití terapeutem je sexuální

zneužití. Znásilnění terapeutem je znásilnění. Nikdy nebude představovat terapii. Pokud však tato věc nebude obecně rozpoznána a státní zástupci a soudci ji nebudou jako takovou kvalifikovat, zůstanou psychiatři, psychologové a psychoterapeuti nadále hrozbou pro každou ženu či dítě podstupující terapii duševního léčení.

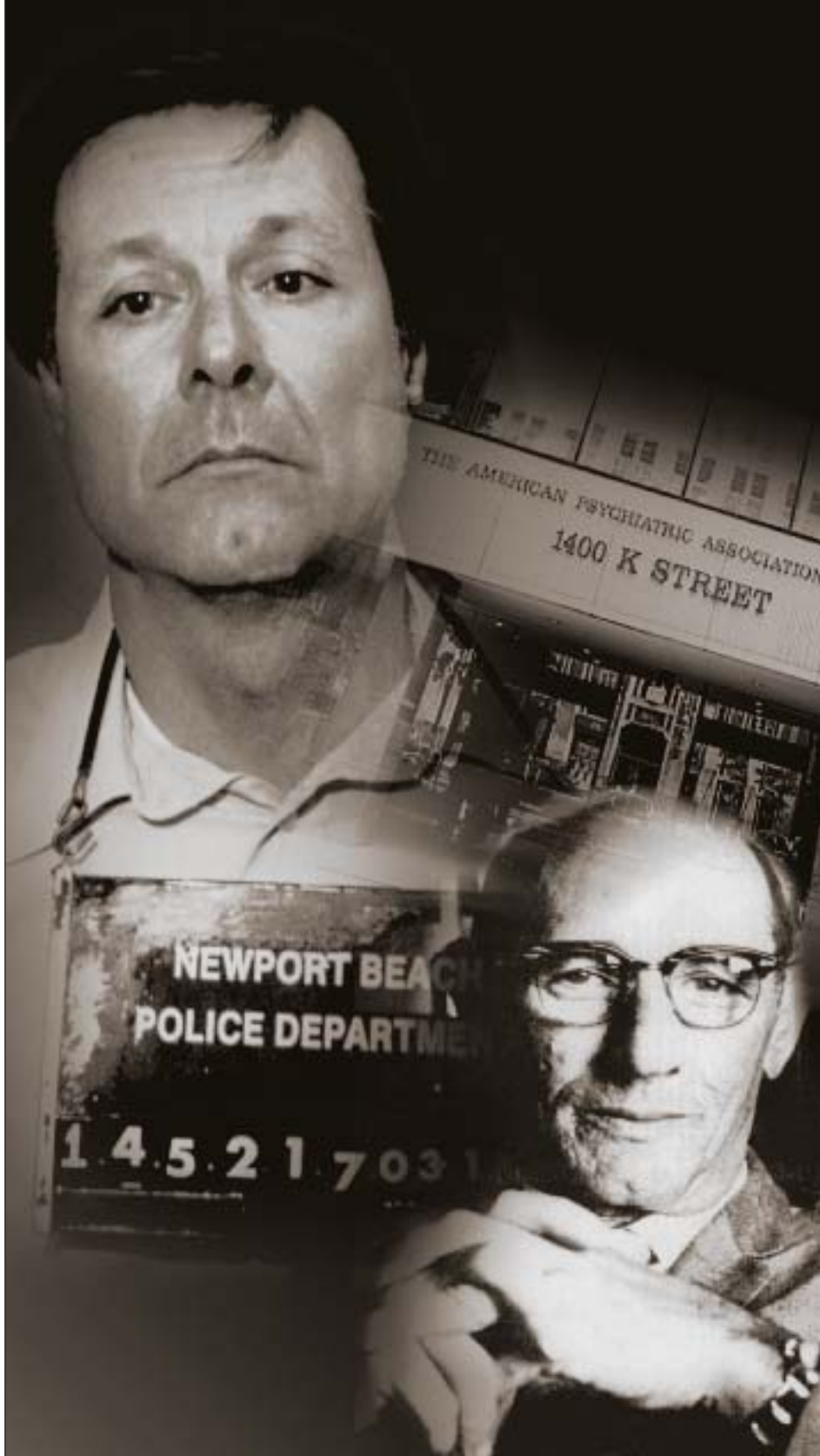
S úctou,

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Jan Eastgateová'.

Jan Eastgateová,
prezidentka
Citizens Commission on Human Rights

DŮLEŽITÁ FAKTA

- 1 10 % až 25 % lékařů a praktiků z oblasti duševního zdraví zneužívá své pacienty.
- 2 Psychiatři používají po znásilnění pacienta, aby svůj zločin zakryli, léky nebo elektrošoky ve snaze vymazat jeho paměť.
- 3 Odhaduje se, že asi 100 psychologů ročně přijde o oprávnění k provozování praxe kvůli sexuálními nepřístojnostem. Ale ztráta této licence je zřídka doživotní. Americká psychologická asociace přesto kvůli takovému provinění vyloučí jen 10 svých členů za rok.
- 4 Psychiatři a psychologové předefinovali a omlouvají znásilnění své pacientky nebo pacienta jako „sexuální kontakt“, „sexuální vztah“ nebo „překročení hranic“.
- 5 Profesionální orgány udělující oprávnění k vykonávání praxe, když se zabývají sexuálním zneužíváním pacientů psychiatry a psychology, s tím zachází jako s „profesionním prohřeškem“, místo toho, aby byl tento kriminální čin trestně stíhán.

KRIMINALITA JE V PSYCHIATRII HOJNÁ:
Dr. James Harrington White (vlevo) byl usvědčen z pohlavního zneužívání dětí a dr. Jules Masserman, bývalý prezident Americké psychiatrické asociace (APA) sexuálně zneužíval své pacientky během léky navozeného spánku. Dočasně přišel o svou licenci, avšak zůstal členem správní rady APA.

KAPITOLA JEDNA

Znásilnění s jiným jménem

O *tázka:* Kdy není znásilnění^o znásilněním?

Odpověď: Když je pachatelem ošetřující psychiatr nebo psycholog.

Jeden z nejvíce nechvalně proslulých případů psychiatrického „neznásilnění“ je případ dr. Julese Massermana, kterého kdysi jeho kolegové z celého světa uctívali jako jednoho z nejlepších psychiatrů. Bývalý prezident Americké psychiatrické asociace (APA) a čestný prezident Světové asociace pro sociální psychiatrii (World Association for Social Psychiatry) Masserman byl mocný muž.

Barbara Noelová si myslela, že má štěstí, že jejím psychiatrem je Masserman. Ten pomocí svého profesorního vlivu Barbaru snadno přesvědčil, že by se mohla dotknout svých „skutečných pocitů“ užitím sodium amytalu, barbiturátu používané-

ho v 60. letech při experimentech s ovládnutím mysli. Během jednoho drogou navozeného spánku, které jí často předepisoval, se probudila a našla Massermana, jak hlasitě vzdychá – sexuálně ji zneužívá.

Barbara Noelová si nikdy předtím neuvědomila, jak hluboko může podvod zajít. Uvědomila si, že Masserman jí dával léky celé roky, aby mohl sexuálně zneužívat její tělo, což je praktika velmi blízká nekrofilii (*pohlavní ukájení na mrtvolách či na jejich částech*). To jí pochopitelně značně rozlítlo.

Barbara Noelová byla však „duševní pacient“. Masserman prohlašoval, že je „nemocná“ a že lže. Trvalo sedm let, během nichž Barbara bojovala u soudů a kdy na veřejnost musely vystoupit i další ženy, které se dozvěděly o jejím případě, než APA podpořila rozhodnutí Illinoiské psychiatrické společnosti o pozastavení Massermanovy licence k provozování praxe. Ta byla však pozastavena jen na pět let, a to nikoli kvůli znásilnění, ale kvůli nepatřičnému zacházení s léky. Masserman mezitím zůstal členem správní rady APA s právem volit.

Asociaci nevyhovovala představa, že by se měla zbavit jednoho ze svých nejznámějších jmen, a tak tvrdila, že důkazy nebyly „prokázány“. Jako kdyby pojišťovna nezaplatila obětem více než 350 000 USD na kompenzacích a jako by se Masserman dobrovolně nevzdal své lékařské licence v Illinois jen na základě „neprokázaných“ tvrzení pacientek.⁴

Podle zprávy z roku 1998 odhadla Americká asociace provinčních a státních výborů pro psychologii (United States Association of State and Provincial Psychology Boards), že 100 amerických psychologů přijde každoročně o svá oprávnění k vykonávání praxe kvůli sexuálnímu nepřístojnostem. Americká psychologická asociace (APA) však vyloučí jen 10% z nich. Ti ostatní mohou díky svému nadále platnému členství v APA pokračovat ve své praxi i bez licence.

**V jedné zemi ukázala revize,
že zatímco psychiatři
představovali asi jen 6 % lékařů
v zemi, tvořili 28 % pachatelů
s kárným opatřením kvůli
sexuálnímu provinění.**

Psychiatri a psychologové zřídka nazývají znásilnění znásilněním. Místo toho věc bagatelizují jako „sexuální kontakt“, „sexuální vztah“ nebo „překročení hranic“, když si některý z jejich členů vynutí na pacientovi sex, často za pomoci léků nebo elektrošoku.

Představte si soudce trestního soudu, který poslouchá argumentaci obhajoby, že „to ve skutečnosti nebylo znásilnění, spíš šlo o sexuální kontakt“. A v ještě horším případě, představte si, že obětí je

vaše sestra nebo dcera, která v dobré víře u psychiatra hledala pomoc kvůli rozchodu s partnerem. Oprávněně byste požadovali, aby byl násilník stíhán v plném rozsahu práva. Bohužel se tak pravděpodobně nestane, pokud jde o psychiatra, protože i když je justiční systém teoreticky schopen psychiatrické znásilnění potrestat, drsná realita vypadá tak, že většinu případů řeší lékařské komory a orgány udělující oprávnění k provozování praxe jako „profesní prohřešek“.

I

PSYCHIATŘI A PSYCHOLOGOVÉ neustále čelí trestním obviněním z pohlavního zneužívání osob, které vyhledaly jejich pomoc. 1) Psycholog Donald Persson (vlevo) byl odsouzen k 10 letům vězení za znásilnění 12leté dívky. 2) Psychiatr Markham Berry se přiznal k pohlavnímu zneužívání chlapců, kteří k němu byli posláni pro pomoc. 3) Kansaský psychiatr John Lester byl odsouzen k 41 měsícům za zneužívání dvou mladých chlapců. 4) Psychoterapeut John Ferguson byl jedním z prvních stíhaných v rámci koloradského zákona, který specificky kriminalizuje taková sexuální zneužívání.

Profesní orgány rozhodují o tom, jaké disciplinární opatření by se mělo použít, a obžalovaného psychiatra staví mimo zákon – jen zřídka jsou tito lékaři, kteří přijdou o své licence, trestně stíháni. Kdyby, podle této logiky, znásilnil instalatér svoji zákaznici, o jeho osudu by měla rozhodnout asociace instalatérů. To se samozřejmě nestane a stejně tak ani takové profesní organizaci nebude dovoleno fungovat jako zákon.

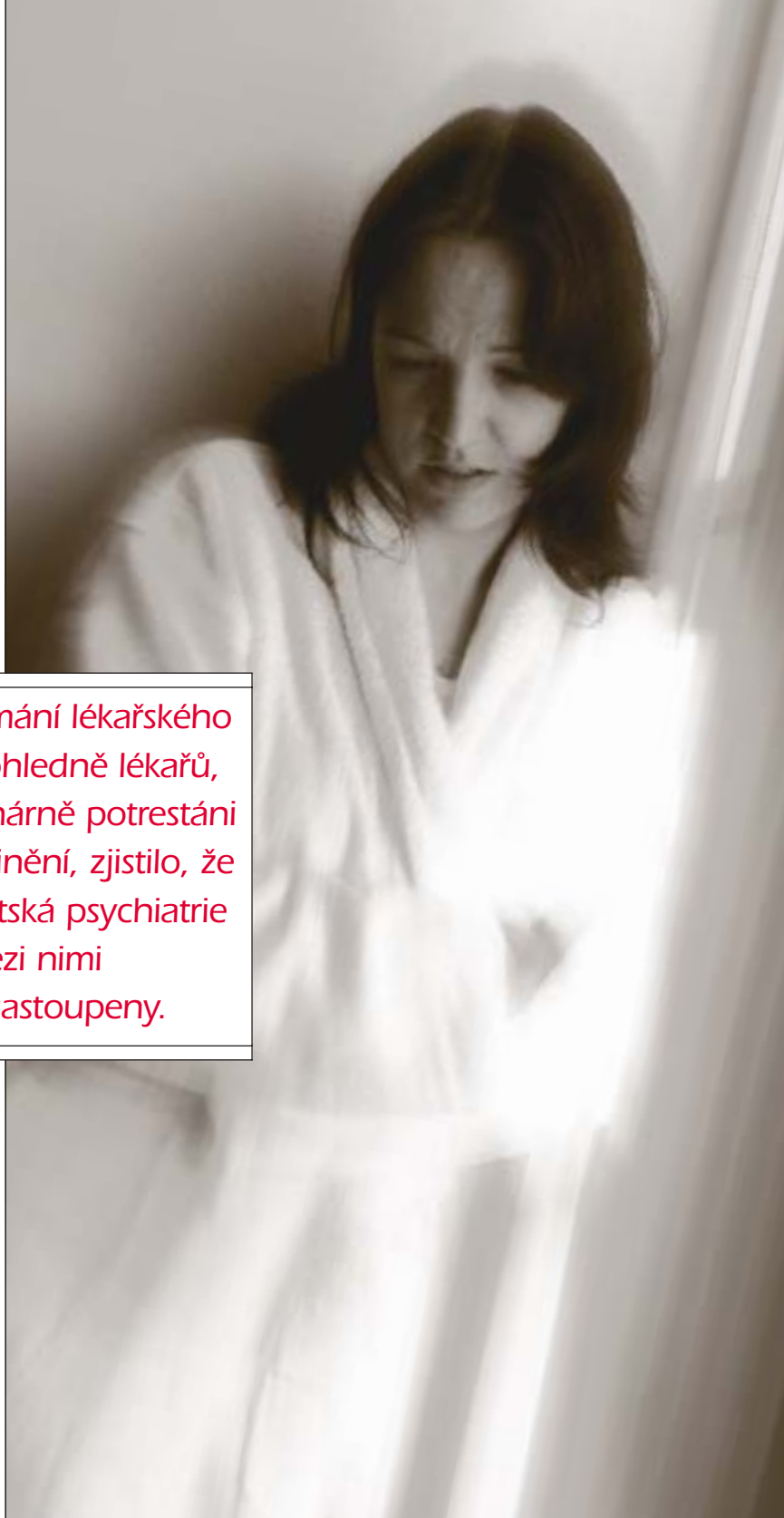
V důsledku toho je zvrácený psychiatrický etický systém všeobecně kritizován jako příliš mírný a neadekvátní. Australský psychiatr Paul Stenberg vzal svou pacientku do lázně umístěné v tělocvičně, třel jí prsy a vagínu a říkal, že je to „terapie“. S další pacientkou měl pohlavní styk a navrhl jí, aby zkusila heroin. V roce 2000 se Stenberg dobrovolně vzdal své licence a slíbil lékařské radě, že už nikde na světě nikdy nebude praktikovat.

Do dvou let byl Stenberg v novinách znovu kvůli pohlavnímu zneužívání pacientek. „Anne“ vyhledala u Stenberga pomoc kvůli létům pohlavního zneužívání, kterého se jí a její sestře dostávalo od otce, zatímco jejich matka to udržovala jako „rodinné tajemství“. Anne chtěla pomoci „zkrotit vzpomínky“. „Ale místo pomoci při léčení krvácejících ran incestu je [Stenberg] ještě prohloubil,“ napsal *Courier Mail* v dubnu 2002.⁵

Podrobné zkoumání kroků lékařského výboru v USA z roku 1998 proti 761 lékařům, kteří byli disciplinárně potrestáni za sexuální provinění v letech 1981 až 1996, zjistilo, že psychiatrie a dětská psychiatrie jsou mezi obory nadměrně zastoupeny. I když psychiatři tvořili asi jen 6 % lékařů v zemi, představovali 28 % lékařů s kárným opatřením kvůli sexuálnímu provinění.⁶

V témže roce zjistila zpráva švédské Sociální rady u stížností pacientů za čtyřleté období, že psychiatři jsou zodpovědní za téměř polovinu hlášeného špatného zacházení s pacienty včetně sexuálního zneužívání.

Podrobné zkoumání lékařského výboru v USA ohledně lékařů, kteří byli disciplinárně potrestáni za sexuální provinění, zjistilo, že psychiatrie a dětská psychiatrie jsou mezi nimi nadměrně zastoupeny.

DŮLEŽITÁ FAKTA

1 Psychiatři, kteří sexuálně vykořisťovali své pacienty, vynalezli následující omluvy: bylo to z „lásky“, byla to „impulzivnost“ nebo „chyba v úsudku“ a opravdu to bylo kvůli „zvýšení pacientčiny sebeúcty“.

2 Psychiatrům a psychologům značně v jejich úsilí vyhnout se trestnímu stíhání kvůli pohlavnímu zneužívání pomohlo zavedení *Diagnostického a statistického manuálu duševních poruch – IV (DSM)* a kapitoly duševních poruch *Mezinárodní klasifikace nemocí (MKN)*.

3 *MKN* a *DSM* uvádí pohlavní zneužívání dětí jako „zvyklostní a nutkavou poruchu“. *DSM* také tvrdí, že fyzické zneužívání dětí je příbuzná duševní porucha.

4 Světová psychiatrická asociace tvrdí, že profesní kodexy chování, studium etiky nebo pravidla či zákony samy o sobě „nebudou garantovat“ etickou praxi psychiatrů.

Psychiatrům a psychologům pomohlo značně v jejich úsilí vyhnout se trestnímu stíhání kvůli pohlavnímu zneužívání zavedení Diagnostického a statistického manuálu duševních poruch – IV (DSM-IV), který dekriminalizuje zločin tím, že jej definuje jako biologicky podmíněnou odchylku.

KAPITOLA DVĚ

Trestné činy jako „terapie“

V americkém průzkumu z roku 1986 ohledně sexu psychiatrů s pacienty řeklo 73 % psychiatrů, kteří připustili sexuální vykořisťování pacientů, že tak činili z „lásky“ nebo kvůli „potěšení“, 19 % prohlásilo, že to bylo kvůli „zvýšení pacientčiny nebo pacientovy sebeúcty“, zatímco mezi zbývajícím omluvy patřila „chyba v úsudku“, „impulzivnost“, „prospěch terapeuta“ a „osobní potřeby“.⁷

O téměř dvě desetiletí později se omluvy nezměnily. Ti, kteří se objevili před lékařskými výbory, aby vysvětlili své chování, se hájili „ztrátou úsudku kvůli stresu“, „neobvykle vysokou úroveň sexuality“, tím, že „sex je legitimní formou terapie“ a dokonce „skutečná láska k pacientovi by měla být povolena“.

Zde jsou některé další psychiatrické omluvy deviantního sexuálního chování:

■ Psychiatr z Virginie, Robert C. Showalter byl soudním znalcem ve věci trestních kauz, dokud v roce 1999 nepřišel o licenci kvůli tomu, že nutil pacienty, aby před ním masturbovali a nazýval to „masturbační terapií“.⁸

■ V roce 2001 byl psychiatr ze Sydney, Clarence Alexander Gluskie, který byl držitelem Řádu Austrálie (nejvyššího státního vyznamenání) z roku 1999, vyřazen z lékařského registru kvůli sexuálnímu vztahu s pacientkou. Gluskie během terapeutických sezení převzal „roli otce“, pobízel ji, aby si vybavila své dětství a aby si mu sedla na klín. Když se pohlavně vzrušil, řekl jí, že je to

úplně normální, protože děti jsou často přitahovány ke svým rodičům. Gluskie nestoudně lhal. „Genitální stimulace uvolňuje v mozku chemické látky, které podporují vznik pouta mezi dětmi a dospělými,“ prohlásil.⁹

■ 21. června 2002 zneplatnil psychologický výbor státu Ohio licenci dr. Johna Wilsona na dobu minimálně dvou let kvůli „vysoké potřebě narcistického [erotický zájem sám o sebe] ukájení“ a nařídil mu léčbu ze závislosti na alkoholu. Během sezení se ženou, která trpěla traumatem z havárie letadla, ji Wilson přitiskl na křeslo a sliboval jí ten nejlepší sex, který kdy v životě měla. Wilson později tvrdil, že měl „alkoholické zatmění“.¹⁰

■ V létě 2004 se před pražským psychiatrem Milošem Lachmanem objevila hrozba dalšího postihu od Lékařské komory. Stalo se tak poté, co zaslal několik urážlivých textových zpráv jedné ze svých bývalých pacientek, kterou v minu-

losti při vyšetření ve své ordinaci *sexuálně stimuloval*, za což byl v roce 2001 podmíněně z komory vyloučen. Snahu o dosažení spravedlnosti touto a dalšími jím zneužitými pacientkami označil dle deníku MF Dnes za „mstu padlých žen“ a svou roli zlehčil slovy: „I lékařům se stává, že se zamilují do pacientky.“

Psychiatrům a psychologům pomohlo značně v jejich úsilí vyhnout se trestnímu stíhání kvůli pohlavnímu zneužívání zavedení *Diagnostického a statistického manuálu duševních poruch (DSM-IV)* a kapitoly duševních poruch *Mezinárodní klasifikace nemocí (MKN-10)*. DSM

Psychiatři vymysleli „diagnózy“, aby vysvětlili, proč dochází k sexuálnímu zneužívání pacientů, kdy tvrdí, že pacienti trpí „poruchou“, která provokuje terapeuta.

dekriminalizuje zločin tím, že definuje kriminální chování jako biologicky podmíněnou odchylku nebo „duševní poruchu“. Tímto způsobem je možné zbavit nebezpečné zločince ve vlastních řadách psychiatrů veškeré osobní odpovědnosti za své činy.

Paul R. McHugh, profesor psychiatrie a vedoucí psychiatri v nemocnici Johna Hopkinse v Baltimore je otevřeně kritický vůči svým vlastním kolegům: „Nový přístup DSM v používání odborníků a popisných kritérií při identifikování psychiatrických chorob povzbudil aktivní průmysl. Pokud to můžete popsat, můžete to pojmenovat. A pokud to můžete pojmenovat, můžete tvrdit, že to existuje jako samostatná ‚entita‘ s, nakonec, k ní pevně připojeným způsobem léčby.

Návrhy na nové psychiatrické poruchy se zmnohonásobily tak horečnatě, že DSM sám o sobě vyrostl z pouhých 119 stránek v roce 1968 na 886 při posledním vydání...“ [v roce 1994]. Připouští, že některé z poruch „jsou čistě vynálezy svých zastánců“.¹¹

Američtí profesori

Herb Kutchins a Stuart Kirk ve své knize *Dělají z nás blázný (Making Us Crazy)* uvádějí, že vše, co psychiatrický výbor musí udělat při vytvoření poruchy v DSM, je vzít nálepkou, poskytnout obecný popis založený na „klinické moudrosti“, vytvořit menu diagnostických kritérií, zkontrolovat tato navrhovaná kritéria se zastánci nové kategorie, rozhodnout, kolik z nich musí být pro použití diagnózy splněno a postavit se každé opozici.

Konkrétně MKN uvádí zapalování domů jako „patologické zakládání požárů“, krádeže jako „patologické kradení“ a jak MKN tak DSM uvádějí pohlavní zneužívání dětí jako „pedofilii – zvyklostní a nutkavou poruchu“. DSM také tvrdí, že fyzické zneužívání dítěte je příbuznou duševní poruchou.

Psychiatři dokonce používají své diagnózy k vysvětlení, proč je pacienti nahlašují jako pachatele pohlavního zneužívání. Psychiatr z APA, Richard Simons, popisuje „pacienty s masochistickou poruchou

osobnosti“: „Jsou to pacienti, kteří nevědomě provokují terapeuty buď aby to s nimi vzdali nebo je sadisticky zneužívali...“ Jakékoli „mohou u případu existovat nevědomé motivy“, dodává, „konečným behaviorálním výsledkem je dosažení... ‚vítězství prohrou‘, a prohrou je často selhání psychiatrické léčby“.¹²

Psychiatři vymýšlejí nelegitimní diagnózy, pracují na dekriminalizaci zločinu a vytvářejí klamné teorie a argumenty na obranu kriminálních činů. Dokonce své mravně zkažené sklony a činnosti kodifikovali do směrnice duševního léčení.

Světová psychiatrická asociace (World Psychiatric Association – WPA) v roce 1996 tvrdila, že „etické

chování se zakládá na psychiatrově vlastním smyslu pro zodpovědnost vůči pacientovi a jeho úsudku v určení toho, co je správné a odpovídající jednání. Vnější standardy a vlivy jako jsou profesní kodexy chování, studium etiky nebo pravidla či zákony samy o sobě nebudou garantovat etickou praxi medicíny [psychiatrie]“.

Je důvod se divit, že vše-

obecně utajují své skutečné plány?

Jedinou výjimkou – osvěžující svou nestranností, avšak mrazivou svým obsahem – byl článek z 26. dubna 1999 ve washingtonském časopise *Insight*. Richard Gardner, klinický profesor dětské psychiatrie byl citován takto: „Přehnaně moralistické a trestající reakce společnosti vůči pedofilům... zacházejí daleko za hranici toho, co já považuji za závažnost daného trestného činu.“ Ve skutečnosti navrhoval, že pedofilie slouží účelům plození!¹³

Naprostá nezodpovědnost a nefunkčnost politiky WPA se stává zřejmou, když si představíme společenské následky, pokud by se Gardnerův názor na pedofilii někdy stal výkladem takového zvráceného chování z pohledu zákona.

Psychiatrům a psychologům nemůžeme dovolit pokračovat v určování standardů chování v jakékoli společnosti, jinak společnost riskuje další degradaci.

**Americká národní studie
ohledně sexu terapeuta s klientem
odhalila, že terapeuti zneužívají
více dívky než chlapce. Věk obětí
ženského pohlaví se pohybuje
od 3 do 17 let. Věk zneužitých
chlapců od 7 do 16 let.**

PŘÍPADY ZNEUŽITÍ

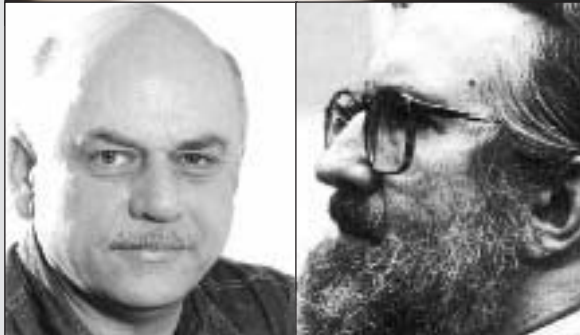
Oloupení o nevinnost

V roce 2000 odmítla oaklandská (ve státu Michigan) oblastní soudkyně Alice Gilbertová žádost psychologa Juliana Gordona o propuštění na kauci a nařídila, aby do doby projednání jeho odvolání proti rozsudku o pohlavním zneužívání a znásilnění nezletilého chlapce zůstal ve vazbě. Gordon, který byl oblastním opatrovnickým soudem povolán k práci s problematickými nezletilými, byl odsouzen k 15 letům vězení. Soudkyně uvedla: „Neexistuje žádná civilizace, pokud nechráníme naše děti.“

■ Ten samý rok byl odsouzen Robert Bruce Craft, psychiatr z Georgie, který se staral o zneužitě a emocionálně narušené děti na státním úřadě péče o rodinu a dítě, k 20 letům vězení za zločin pohlavního vykořisťování dítěte a zneužívání dětí. Státní zástupkyně nazvala Craftovy zločiny „svévolnými činy, které oloupily dětskou nevinnost“, a řekla, že rozsudek je příliš mírný. „Kdyby [Craft] strávil [za mřížemi] každý den, nebylo by to dost,“ prohlásila.

■ Dr. Burnell Gordon Forgey, kalifornský psychiatr, který pracoval s problémovou mládeží v útulcích pro mládež, zaměstnával odsouzené pedofily. 82letý člen Americké psychiatrické asociace se přiznal k pěti případům orálního sexu s 15letým pacientem v jednom z domovů. Státní zástupce prohlásil: „Pohlavní zneužívání mladých lidí je samo o sobě dost špatné, avšak když je pachatelem lékař v bílém plášti... jde o ďábla v převleku.“

■ 24. července 2002 byl odsouzen k 6 letům vězení dánský psycholog Bjarne Skovsager za početná a závažná pohlavní zneužívání – včetně análního pohlavního styku a nemravného odhalování – třech chlapců ve věku 7 až 11 let. Skovsagerovi bylo nařízeno každému z chlapců za-

PEDOFILOVÉ: Psycholog Bjarne Skovsager a psychiatr Alan J. Horowitz byli oba odsouzeni do vězení za pohlavní zneužívání dětí.

platit odškodné. Soudce, který jej odsoudil, prohlásil: „Měl jste důvěrný vztah s rodinou, kterou jste systematicky a závažně zneužíval...“¹⁴

■ V roce 1997 byl odsouzen kansaský psychiatr John Buckles Lester k 41 měsícům vězení za zneužívání dvou chlapců ve věku 14 a 15 let. Lester chlapce léčil kvůli předchozímu fyzickému a pohlavnímu zneužití.¹⁵

■ Psychiatr Paul Bridges byl usvědčen ze zneužití dvou mladíků ve věku 15 a 16 let, šlo o zranitelné chlapce na útěku. 15letý z nich navštívil v roce 1996 Bridges u něj doma, Bridges jej fotografoval nahého a obscénně jej napadl. O tři roky později odpověděl na Bridgesův inzerát hledající „mužské modely“ 16letý a byl také

pohlavně zneužit. Policie odhalila, že Bridges je součástí celonárodní pedofilní skupiny. Jenomže jediným skutečným trestem, kterého se mu dostalo, bylo zneplatnění jeho licence.¹⁶

■ V roce 1992 byl Alan J. Horowitz, newyorský psychiatr odsouzen k 10 až 20 letům vězení za znásilnění tří chlapců ve věku 7 až 9 let a za pohlavní zneužití 14leté dívky. Horowitz se hájil tím, že je „normální pedofil“. Policejní vyšetřování zjistilo stopu pohlavního zneužívání pacientů, která se táhla zpátky až do 60. let, kdy Horowitz pracoval pro organizaci poskytující pomoc městským dětem postiženým chudobou.¹⁷

■ V roce 1993 popsal psycholog z Utahu Donald Persson sám sebe jako „morálního“ člověka, když jej odsoudili k 10 letům vězení za znásilnění 12leté dívky.¹⁸

Jak bylo uvedeno v roce 2001, americká studie týkající se sexu mezi terapeutem a klientem včetně dětí odhalila, že terapeuti zneužívají již 3leté dívky a 7leté chlapce.¹⁹ Průměrný věk obětí byl u dívek 7 let a 12 let u chlapců.

DŮLEŽITÁ FAKTA

1 Pacienti pohlavně zneužití terapeutem se s velkou pravděpodobností pokusí o sebevraždu.

2 Každý stý pacient, který se sexuálně zapletl s terapeutem, skutečně sebevraždu spáchá.

3 Podle jedné studie byla polovina pacientek pohlavně zneužitých psychiatrem již předtím obětí pohlavního zneužití v dětství, incestu nebo znásilnění.

4 Soudy uznávají, že pacientův zdánlivý „souhlas“ se sexuálním vztahem s terapeutem nelze použít jako obhajobu z důvodu zranitelnosti na straně pacienta a vážné terapeutovy zrady důvěry.

5 Hippokratova přísaha, pojmenovaná po lékaři, který působil kolem 5. století př. n. l., na jejíž dodržování přísahali všichni psychiatři, zakazuje sex mezi lékaři a pacienty.

KAPITOLA TŘI

Sexuální zneužívání ničí životy

Kenneth Pope, bývalý představitel etické komise Americké psychologické asociace (Ethics Committee of the American Psychological Association) ve své zprávě z roku 2001 „Sex mezi terapeuty a klienty“, uvedl: „Profese zabývající se zdravím člověka již na svém úplném začátku rozpoznaly škodu, k níž může dojít, když se lékař sexuálně zaplete s klientem.“ Hippokratova přísaha, pojmenovaná po lékaři, který působil kolem 5. století př. n. l., zakazuje sex mezi lékaři a pacienty. Lékaři vždy věřili, že sex s pacientem se zakazuje z důvodu destruktivního dopadu na pacienta. K tomu se vztahuje významná kauza z roku 1976, Royová versus Har-togs, jedna z prvních, kde žena úspěšně zažalovala svého terapeuta. Soud zde prohlásil: „A tak od [Freuda] až k modernímu praktikovi zde máme obecný souhlas na škodlivých účincích tělesných intimností mezi pacientem a terapeutem.“²⁰

Závěrečným umíráčkem takového poškození je pacientova sebevražda. Asi 14 % těch, kteří se sexuálně zapletli s terapeutem, se alespoň jednou pokusilo o sebevraždu. Jeden ze sta pacientů úspěšně.²¹

Svou roli hraje vystrašené mlčení většiny obětí – odhadem jen asi 1 % ve skutečnosti zneužití oznámí – desetitisíce pacientů psychiat-

rických terapeutů spáchaly sebevraždu a další tisíce byly z důvodů způsobeného poškození hospitalizovány.

Podle australské studie z roku 1989 „Svědění pacientek“ byla až polovina pacientek sexuálně zneužitých psychiatry již předtím obětí pohlavního zneužití v dětství, incestu nebo znásilnění. Psychiatři používají bezbrannost pacientek k jejich dalšímu zneužívání. Řekli jim, že jejich problém skutečně způsobila „sexuální

dysfunkce“ a že je museli naučit, jak jejich dysfunkci překonat pomocí dosažení orgasmu a pomocí orálního sexu.²²

„Cítila jsem se hodně špatně a šla jsem k němu pro pomoc,“ prozradila jedna z pacientek. „Neuvěřitelně jsem se na

něj upnula a stala se na něm závislá. Řekl mi, že ‚nejlepší věci se v psychiatrii odehrávají v tajnosti‘. Zakázal mi o našem sexuálním vztahu komukoli říkat a řekl mi, že nemůžu nikomu věřit.“²³

Když už si pacient stěžuje, provinilý psychiatr nejdříve obviňuje jeho „duševní nemoc“, potom jeho neschopnost se vyrovnat s minulým traumatickým zážitkem. A nakonec psychiatři obvykle argumentují, že pacient se „vztahem“ souhlasil, navzdory očividnému zneužití.

Sharon Hamiltonová, profesionální tanečnice z Austrálie je toho tragickým příkladem. Během charitativního představení ve vězení

Asi 14 % těch, kteří se
sexuálně zapletli s terapeutem,
se alespoň jednou pokusilo
o sebevraždu. Jeden ze 100
pacientů úspěšně.

utrpěla lehčí zranění, když na ni s nožem zaútočil vězeň. Když se domáhala odškodnění, poslali ji k psychiatrovi Harry Baileymu, který jí nasadil „léčbu hlubokým spánkem“ – drogami navozené koma a elektrošoky, a ujišťoval ji, že jí to pomůže při její soudní při. Ale dr. Bailey se s ní zapletl a svedl ji. Kdykoli měla špatnou náladu nebo hrozila, že to prozradí, dal jí další „léčbu“. Během pěti měsíců, co obdržela 100 000 dolarů jako náhradu za útok nožem, předala kontrolu nad svými financemi účetnímu dr. Baileyho, který vložil 30 000 dolarů do Baileyho soukromé léčebny. Hamiltonová otěhotněla a šla na doporučení Baileyho na potrat. Bailey popřel otcovství. Ani ne do roka spáchala Hamiltonová sebevraždu.

Během státního vyšetřování popsals soudce John Slattery toto vykořisťování: Bailey „s ní vytvořil sexuální vztah“ a „používal jej, aby nad ní dominoval a ovlivnil ji, byť nepřímou, aby mu dala peníze“. Do jejich vztahu „patřila fyzická napadení, možný únos, výhrůžky včetně výhrůžek nedobrovolnou hospitalizací, půjčoval si od ní peníze a také dosáhl

toho, že se stal jediným vykonavatelem a oprávněným z její závěti.“²⁴

V jiném případě z roku 1992 čelila psychiatrička Margaret Bean-Bayogová obvinění ze zanedbání odborné péče a občanskoprávní žalobě ze strany rodiny studenta lékařské fakulty na

Harvardské univerzitě Paula Lozana, který po její léčbě spáchal sebevraždu. Obvinění uváděla, že Bean-Bayogová používala terapeutické techniky, aby mohla mít s Lozanem nechtutný a bizarní sexuální vztah. Posílala mu lichotivé poznámky o jeho „femenálním sexu“. Lozano se zabil poté, co Bean-Bayogová jejich vztah ukončila.²⁵

Dr. Gary Shoener, ředitel centra Walk-In v Minneapolis ve státě Minnesota si je skálopevně jist, co se tohoto chování týká: „Souhlas není obhajobou. Čili i když to vypadá, že pacient měl s terapeutem románek, pokud se tak stalo v průběhu profesionálního vztahu, je to trestný čin kvalifikovaného znásilnění... Což znamená, že pokud prokážete, že se to stalo, nemusíte prokazovat nic jiného.“²⁶

„Cítla jsem se hodně špatně a šla jsem k němu pro pomoc. Řekl mi, že ‚nejlepší věci se v psychiatrii odehrávají v tajnosti‘. Zakázal mi o našem sexuálním vztahu komukoli říkat...“

– zneužitá pacientka

ZRŮDA: Dr. Harry Bailey dal tanečnici Sharon Hamiltonové „léčbu hlubokým spánkem“ (léky navozené koma a elektrošoky), svedl ji, čímž začal vášnivý vztah. Ani ne do roka spáchala sebevraždu.

PŘÍPADY ZNEUŽITÍ

Sexuální predátoři

Během posledních let vychází najevo více a více psychiatrických znásilnění, mezi jinými:

■ 11. února 1998 byl odsouzen ke 133 letům vězení psychiatr William Cone za sexuální a deviantní zneužívání dvou pacientek. Cone ženám řekl, že je přestali kojít příliš brzy a je potřeba je „znovuvychovat“, což vyžadovalo, aby s ním měly sex. Aby je přesvědčil, podal jim velké množství psychotropních léků, na kterých se staly závislé. Cone o sobě tvrdil, že trpí „alkoholizmem a závislostí na sexu“ – nějakou „formou morální vyšinutosti způsobenou mojí posedlou přetíženoostí prací, mocí a perfekcionizmem...“.

V pravém opaku k tomu řekl státní zástupce, David Cosgrove soudy: „Je to predátor... Tito lidé k němu přišli, aby se léčili, a on je poškodil. Ještě jsem nezažil, aby obžalovaný způsobil tolik bolesti a tolik škody takovému množství lidí. Je tu poselství, které je potřeba předeslat tomuto obžalovanému a každému jemu podobnému.“²⁷

■ V roce 2004 bylo potvrzeno odsouzení kanadského psychiatra Johna Orpina z roku 1998 za fyzické a sexuální zneužívání pacientek. Zatímco byly ženy zdrogovány, znásilňoval je a prováděl na nich anální styk. Některé z nich byly přivazovány ke zdi a bity páskem. Dr. Orpin jim říkal, že jeho penis je „uzdravující nástroj“ a že anální znásilnění představuje „absolutní lásku“.²⁸

■ 4. července 2002 byl pouze na 18 měsíců uvězněn londýnský psychiatr Kolathur Unni, přestože pohlavně zneužil pacientku během hypnotherapeutického sezení. Unni měl záznamy o sexuálním zneužívání pacientů a byl vyřazen z lékařského registru na Novém Zélandu kvůli podobným incidentům.²⁹

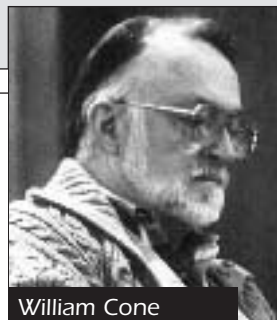
■ 10. prosince 2002 byl uvězněn na 10 let anglický psychiatr Christopher Allison za znásilnění a sexuální zneužívání šesti pacientek.³⁰

Díky odvaze a rozhodnosti odvážných žen, které tyto případy odkryly – často navzdory osobnímu nebezpečí a emocionálnímu strádání – se někteří z pachatelů těchto zločinů dostali do rukou spravedlnosti.

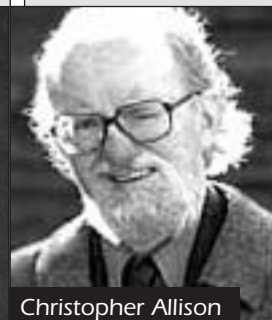
V mnoha zemích však justiční systém funguje příliš pomalu a příliš mnoho z 65 000 terapeutů, kteří znásilňují své pacienty, jen přijde o licenci k vykonávání praxe

„Je to predátor... Tito lidé k němu přišli, aby se léčili, a on je poškodil. Ještě jsem nezažil, aby obžalovaný způsobil tolik bolesti a tolik škody takovému množství lidí.“

– státní zástupce David Cosgrove k případu psychiatra Williama Conea, odsouzeného ke 133 letům vězení za sexuální zneužívání pacientů

William Cone

Christopher Allison

Kolathur Unni

John Orpin

(zatímco zůstávají na svobodě) nebo je jim jen nařízeno, aby podstoupili „terapii“ na svou sexuální „poruchu“.

Zpráva Williama Masterse a Virginie Johnsové z roku 1970 „Lidská sexuální nedostatečnost“ (Human Sexual Inadequacy) je i nadále pravdivá: „...když je možné prostřednictvím odpovídajícího právního postupu určit, že pacienti byli svedeni k sexu, bez ohledu na to, zda k němu došlo počáteční iniciativou pacienta nebo násilníka, terapeut by měl být žalován spíše ze znásilnění než ze zanedbání odborné péče, tj. soud by měl být spíše trestní než občanskoprávní.“³¹

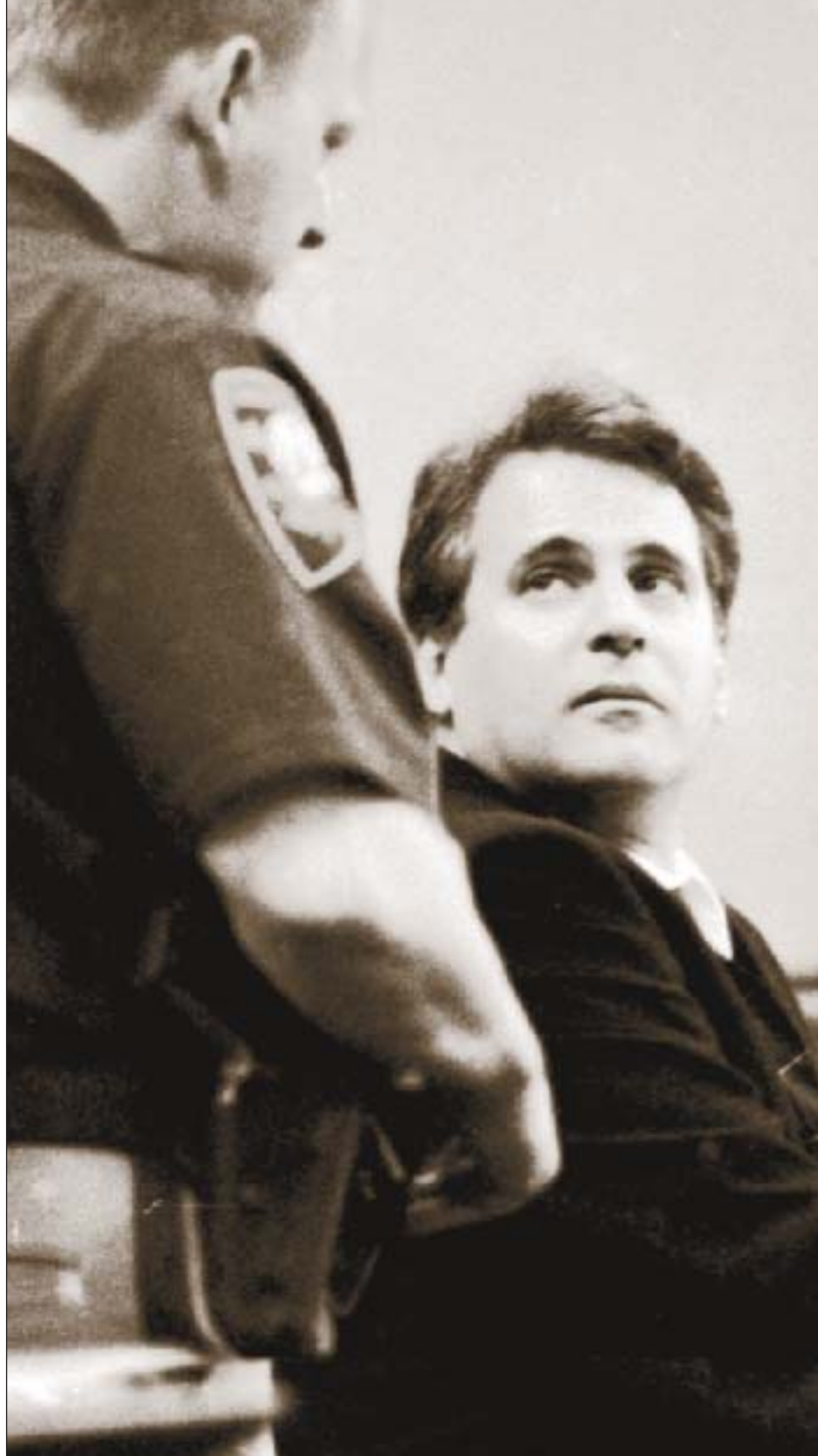
DŮLEŽITÁ FAKTA

1 Do roku 2004 bylo ohledně rostoucího počtu sexuálních trestných činů páchaných psychiatry a psychology uzákoněno již více než 25 nařízení ve Spojených státech, Austrálii (Viktorii), Německu, Švédsku a Izraeli.

2 Průzkumy ohledně terapie provedené v Norsku, Polsku, Švédsku, Švýcarsku a Velké Británii zjistily, že „hlavním problémem je sexuální zneužívání a ponižení“.

3 Ne všechny lékařské komory a orgány uznávají, že usvědčení a odsouzení psychiatra nebo psychologa z trestného činu by mělo vést k trvalému zrušení jeho oprávnění k provozování praxe.

4 Sdružující nebo vzdělávací organizace, pokud vědí o sexuálních prohřešcích svého člena na pacientech a nenahlásí věc policii, nejsou v současnosti postižitelné.

Americký psychiatr Michael DeLain byl v roce 2002 uvězněn za pohlavní vykořisťování 16leté pacientky.

KAPITOLA ČTYŘI

Co by se mělo udělat?

Ve věci pohlavního zneužívání psychiatrem, psychologem a psychoterapeutem není možné učinit žádný pokrok, dokud nebudou z právního hlediska definovány jako trestná jednání, naplňující skutkovou podstatu trestného činu stejně, jako je tomu u znásilnění: jediným vyžadovaným důkazem je, že došlo k sexu.

Psychiatri často tvrdí, že sex s klienty je „konsenzuální“ (odsouhlasený), i když jsou si vědomi své silné emocionální převahy nad pacienty. Ale pokud by měl někdo sex s dítětem, společnost rozpoznává nevyváženost síly, znalosti a autority používané dospělým a odsuzuje čin jako kriminální. Stejně tak to musí být u psychiatra a jeho pacienta.

Průzkumy ohledně terapie provedené v Norsku, Polsku, Švédsku, Švýcarsku a Velké Británii zjistily, že hlavním problémem je „sexuální zneužívání a ponížení“. Zpráva Rady Evropy z roku 1994 „Psychiatrie a lidská práva“ naléhala na vydání kodexů chování, které „explicitně stanoví, že jednání sexuálního charakteru se u terapeuta/psychiatra zakazuje. Takové chování musí být kvalifikováno jako zneužívání dominantního postavení terapeuta a zneužití důvěry klienta.“

Pacientům by měla být poskytnuta písemná informace o poradenských standardech a měli by

být informováni, že jakékoli chování mimo tyto standardy je nepatřičné, že u pohlavního zneužití se jedná o *trestný čin*, nikoli o „překročení hranic“.

Každý člověk, který chce podstoupit psychiatrické „poradenství“, musí mít právo zdokumentovat všechny konzultace na videozáznam a ukončit jakékoli rozhovory nebo terapii v libovolný okamžik a bez hrozby represí.

Profesor psychiatrie Glen Gabbard v roce 2002 připustil: „Pozitivním aspektem kriminalizace je,

že poroty a právní systém mohou být při vykonávání spravedlnosti efektivnější než některé etické komise či licenční rady.“³²

CCHR prováděla spolu s dalšími angažovanými skupinami a jednotlivci kampaň za zavedení přísných zákonů na ochranu žen a dětí před psychiatrickým znásilněním. Do roku 2004

bylo ohledně rostoucího počtu sexuálních trestných činů páchaných psychiatry a psychology uzákoněno více než 25 nařízeních ve Spojených státech, Austrálii (Viktorii), Německu, Švédsku a Izraeli.

Řada těchto předpisů stanoví, že pacientův „souhlas“ není obhajobou a že když psychiatr vejde do sexuálního kontaktu s pacientem, dochází k závažné kompromitaci psychiatrovy náležité odborné péče a svěřené důvěry. Usvědčení psychiatři mohou čelit až 10 letům vězení za jedno provinění a pokutě 20 000 dolarů.

**„Souhlas není obhajobou.
Čili i když to vypadá, že pacient
měl s terapeutem románek,
pokud se tak stalo v průběhu pro-
fesionálního vztahu, je to trestný
čin kvalifikovaného znásilnění...“**

— dr. Gary Shoener, ředitel centra
Walk-In v Minneapolis, Minnesota

Usvědčení psychiatrických násilníků musí být zahrnuti do seznamů registrovaných sexuálních predátorů a těch, kdo zneužívají děti, s uveřejněním jejich jmen, aby do budoucna nemohli klamat další oběti předstíráním pomoci, která vyústí ve zradu. Ti, kteří zažili podobné zneužití, volají po takových opatřeních nejvíce a je potřeba je vyslyšet a přitom stále chránit jejich soukromí. To lze zařídit pouze skrze jednání za zavřenými dveřmi, aby bylo dosaženo potřebných legislativních reforem.

Žádné dítě by se nemělo nikdy nechat samotné v místnosti s žádným poradcem, terapeutem, psychologem nebo psychiatrem. Každý mladý člověk, který pravděpodobně prošel pohlavním zneužitím, je obzvláště zranitelný a je třeba jej chránit.

Rodič nebo opatrovník musí mít rozhodné právo ukončit jakýkoli rozhovor, průběh výslechu, každý pokus jakéhokoli psychiatrického poradce dále mladého člověka rozrušit. Zodpovědný dospělý musí být informován o těchto právech a o kriminálním charakteru sexuálního kontaktu mezi poradcem a dítětem.

Musí dojít ke schválení legislativy, která

„Když je možné prostřednictvím odpovídajícího právního postupu určit, že pacienti byli svedeni k sexu, ...terapeut by měl být žalován za znásilnění spíše než ze zanedbání péče, tj. soud by měl být trestní spíše než občanskoprávní.“

**– William Masters
a Virginia Johnsonová**

povoluje možnost obrátit se k nepsychiatrickým poradcům. Takové zákony by rodičům, opatrovníkům, obětem, advokátům, soudcům, sociálním pracovníkům a péči o dítě poskytly zákonnou možnost obrátit se k lidem, kteří nejsou součástí morálně zkorumpovaného systému duševního zdraví.

Zrada na pacientovi spáchaná psychiatrickým sexuálním zneužitím není ani terapeutická ani to není „neškodný“ způsob, jak pacientovi dodat „sebeúctu“.

Dr. Thomas Szasz, emeritní profesor psychiatrie říká: „Toto je

intelektuální bankrot zatížený morální paralýzou. Tvrzení, že sexuální kontakt... může být pro pacienta terapeutický, je účelové a stupidní. Používat to pro ospravedlnění takových sexuálních kontaktů je nelogické a nemorální.“

Psychiatrii a psychologové vedou důvěřivé pacienty směrem k záhubě a příliš často také k ošklivé smrti vlastní rukou. Zákon je zákon, sepsaný, aby chránil lidi. Když se jedna skupina vidí nad zákonem a přesvědčuje o prosazování takových zákonů, pak nikdo není v bezpečí. Musí být jednou a provždy jasno, že bez ohledu na to, jak psychiatrický násilník věří, že je privilegovaný, znásilnění zůstane znásilněním.

DOPORUČENÍ

Doporučení

- 1** Znásilnění je znásilnění. Je obzvláště závažné, pokud jej páchá psychiatr nebo jiný praktik z oblasti duševního léčení. Trestní zákoníky musí jasně uvádět, že skutek pohlavního aktu mezi terapeutem a pacientem je „kvalifikované znásilnění“ se stejným trestem jako za každé jiné znásilnění. „Souhlas“ pacienta není obhajobou.
- 2** Všechny orgány udělující oprávnění k vykonávání praxe psychiatrům, psychologům nebo psychoterapeutům by měly vždy předávat kopie všech stížností pacientů na sexuální obtěžování či napadení lékařem k vyšetřování a stíhání policii nebo státnímu zástupci, kteří mají za povinnost věc vyšetřovat a provádět stíhání.
- 3** Sexuální zneužití by nemělo být předmětem disciplinárních řízení profesních orgánů, nýbrž by tyto orgány měly mít povinnost v každém případě nechat věc vyšetřit státními orgány činnými v trestním řízení.
- 4** Každá stížnost na sexuální zneužívání, která se prokáže jako oprávněná, by měla být také hlášena vyšetřovatelům podvodů na zdravotním pojištění, aby se zjistilo, zda usvědčený pachatel taktéž nespáchal podvod tím, že vyúčtoval svá sexuální sezení jako terapii.
- 5** Pokud bude psychiatr nebo psycholog usvědčen v trestním řízení ze sexuálního zločinu, mělo by také dojít k trvalému zrušení jeho oprávnění k vykonávání praxe.

Pro oběti znásilnění:

1. Pokud jste byli sexuálně zneužití psychiatrem, psychologem nebo psychoterapeutem, podejte trestní oznámení. Kopii trestního oznámení poskytněte nejbližší pobočce CCHR, která vám může pomoci v dosažení vyšetřování vaší stížnosti a trestního stíhání.
2. Především se nebojte vypovídat. Bude možné ochránit životy stovky jiných žen, dětí a mužů, pokud tak učiníte. CCHR vám pomůže, při zachování vašeho soukromí.

Mezinárodní občanská komise za lidská práva

Obyčasná komise za lidská práva (CCHR) byla založena v roce 1969 Scientologickou církví za účelem vyšetřování a odhalování porušování lidských práv psychiatrů a za účelem očistění oblasti duševního léčení. Dnes má více než 130 poboček v 31 zemích. Její výbor se skládá z poradců, kteří se nazývají zmocněnci, mezi něž patří lékaři, právníci, pedagogové, umělci, podnikatelé a obhájci občanských a lidských práv.

I když CCHR neposkytuje lékařské ani právní poradenství, úzce spolupracuje s lékaři a podporuje uplatňování medicíny. Klíčovou věcí, na kterou se zaměřuje, je psychiatrické podvodné používání subjektivních „diagnóz“ postrádajících náležitě vědecké nebo lékařské opodstatnění. Psychiatrie na základě těchto lživých diagnóz obhájuje a předepisuje život poškozující léčebné postupy, mezi nimi používání psychotropních léků, které zakrývají skryté potíže pacienta a brání mu v jeho uzdravení.

Její práce je v souladu s Všeobecnou deklarací

lidských práv OSN, zejména následujícími ustanoveními, která psychiatři denně porušují:

Článek 3: „Každý má právo na život, svobodu a osobní bezpečnost.“

Článek 5: „Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu.“

Článek 7: „Všichni jsou si před zákonem rovni a mají právo na stejnou ochranu zákona bez jakéhokoli rozlišování.“

Skrze lživé diagnózy psychiatrů, stigmatizující označení, zákony umožňující snadné omezení či zbavení osobní svobody, brutální odosobňující „léčbu“ jsou poškozováni tisíce lidí a jsou jim odprána jejich nezczitelná lidská práva.

CCHR se zasloužila o stovky reforem tím, že vypovídala při legislativních jednáních a prováděla veřejná slyšení o psychiatrickém zneužívání, jakož i spoluprací s médii, s orgány činnými v trestním řízení a veřejnými činiteli po celém světě.

POSLÁNÍ CCHR

OBČANSKÁ KOMISE ZA LIDSKÁ PRÁVA

Občanská komise za lidská práva vyšetřuje a odhaluje psychiatrická porušování lidských práv. Bok po boku spolupracuje s podobně smýšlejícími skupinami a jednotlivci, kteří sdílí společný cíl: očistění oblasti duševního zdraví. A bude v tom pokračovat, dokud nebudou zastaveny všechny zneužívající a donucovací praktiky psychiatrie a všem lidem nebudou navrácena jejich lidská práva a důstojnost.

dr. James P. Carter

autor knihy *Vydírání v medicíně: Potlačování alternativ (Racketeering In Medicine: The Suppression of Alternatives)*

„Občanská komise za lidská práva po celém světě dokumentuje psychiatrické zločiny. V mnoha státech USA byly zavedeny zákony pro zabránění psychiatrickému pohlavnímu zneužívání pacientů, jako výsledek práce této komise.“

Margaret Saundersová, matka 22leté dcery, která zemřela při psychiatrickém „péči“ v jednom západoaustralském psychiatrickém zařízení

„V době, kdy probíhalo soudní vyšetřování ohledně Melissy, mě CCHR podporovala, pomáhala mi se připravit... utěšovala mě, když to bylo těžké... Zaujetí

a soucit těchto skvělých lidí jde daleko za hranice toho, co jsem kdy zažila. Slova nemohou vyjádřit, jak si této organizace a veškeré poskytnuté pomoci cením.“

Dennis D. Bauer

státní zástupce, Orange County, Kalifornie

„Jsem státním zástupcem již 12 let a v posledních čtyřech letech se specializuji na stíhání pohlavního zneužívání a zneužívání dětí. Byl jsem velmi překvapen zjištěním, že soukromá organizace pokračovala ve vyšetřování tam, kde my jsme nebyli schopni nic najít nebo kde jsme se věci nebyli schopni věnovat. Zjistil jsem, že všichni pracovníci [CCHR] jsou velmi pozitivní, horliví, inteligentní a výjimečně dobře informovaní o problémech, které jsou pro většinu populace nesrozumitelné.“

Další informace u:

CCHR International (Mezinárodní občanská komise za lidská práva)

6616 Sunset Blvd.

Los Angeles, California 90028, USA

Telefon: (323) 467-4242 • (800) 869-2247 • Fax: (323) 467-3720

www.cchr.org • e-mail: humanrights@cchr.org

Nebo kontaktujte nejbližší pobočku CCHR.

CCHR INTERNATIONAL

Zmocněnci a poradní výbor

Zmocněnci jednají s oficiálním pověřením CCHR a pomáhají CCHR při dosahování reformy v oblasti duševního zdraví a zajišťování práv duševně nemocných.

Mezinárodní prezident

Jan Eastgate
Citizens Commission on
Human Rights International
Los Angeles

Prezident CCHR USA

Bruce Wiseman
Citizens Commission on
Human Rights United States

Člen výboru Citizens Commission on Human Rights

Isadore M. Chait

Zakládající zmocněnec

Dr. Thomas Szasz
Professor of Psychiatry Emeritus
State University of New
York Health Science Center

Umělci

Jason Beghe
David Campbell
Raven Kane Campbell
Nancy Cartwright
Kate Ceberano
Chick Corea
Bodhi Elfman
Jenna Elfman
Isaac Hayes
Steven David Horwich
Mark Isham
Donna Isham
Jason Lee
Geoff Levin
Gordon Lewis
Juliette Lewis
Marisol Nichols
John Novello

David Pomeranz
Harriet Schock
Michelle Stafford
Cass Warner
Miles Watkins
Kelly Yaegermann

Politika a právo

Tim Bowles, Esq.
Lars Engstrand
Lev Levinson
Jonathan W. Lubell, LL.B.
Lord Duncan McNair
Kendrick Moxon, Esq.

Věda, medicína a zdravotnictví

Giorgio Antonucci, M.D.
Mark Barber, D.D.S.
Shelley Beckmann, Ph.D.
Mary Ann Block, D.O.
Roberto Cestari, M.D.
(také President CCHR Italy)
Lloyd McPhee
Conrad Maulfair, D.O.
Coleen Maulfair
Clinton Ray Miller
Mary Jo Pagel, M.D.
Lawrence Retief, M.D.
Megan Shields, M.D.
William Tutman, Ph.D.
Michael Wisner
Julian Whitaker, M.D.
Sergej Zapuskalov, M.D.

Pedagogika

Gleb Dubov, Ph.D.
Bev Eakman
Nickolai Pavlovsky
Prof. Anatoli Prokopenko

Náboženství

Rev. Doctor Jim Nicholls

Podnikatelé

Lawrence Anthony
Roberto Santos

Kanceláře CCHR

CCHR Česká republika

Občanská komise za lidská práva
Václavské náměstí 17
110 00 Praha 1, Česká republika
Tel./Fax: 420-224-009-156
E-mail: lidskaprava@cchr.cz

CCHR Australia

Citizens Commission on Human Rights Australia
P.O. Box 562
Broadway, New South Wales
2007 Australia
Phone: 612-9211-4787
Fax: 612-9211-5543
E-mail: cchr@iprimus.com.au

CCHR Austria

Citizens Commission on Human Rights Austria
(Bürgerkommission für Menschenrechte Österreich)
Postfach 130
A-1072 Wien, Austria
Phone: 43-1-877-02-23
E-mail: info@cchr.at

CCHR Belgium

Citizens Commission on Human Rights
Postbus 55
2800 Mechelen 2,
Belgium
Phone: 324-777-12494

CCHR Canada

Citizens Commission on Human Rights Toronto
27 Carlton St., Suite 304
Toronto, Ontario
M5B 1L2 Canada
Phone: 1-416-971-8555
E-mail: officemanager@on.aibn.com

CCHR Denmark

Citizens Commission on Human Rights Denmark
(Medborgernes Menneskerettighedskommission—MMK)
Faksingevej 9A
2700 Brønshøj, Denmark
Phone: 45 39 62 9039
E-mail: m.m.k.@inet.uni2.dk

CCHR Finland

Citizens Commission on Human Rights Finland
Post Box 145
00511 Helsinki, Finland

CCHR France

Citizens Commission on Human Rights France
(Commission des Citoyens pour les Droits de l'Homme—CCDH)
BP 76
75561 Paris Cedex 12, France
Phone: 33 1 40 01 0970
Fax: 33 1 40 01 0520
E-mail: ccdh@wanadoo.fr

CCHR Germany

Citizens Commission on Human Rights Germany—National Office
(Kommission für Verstöße der Psychiatrie gegen Menschenrechte e.V.—KVPM)
Amalienstraße 49a
80799 München, Germany
Phone: 49 89 273 0354
Fax: 49 89 28 98 6704
E-mail: kvpm@gmx.de

CCHR Greece

Citizens Commission on Human Rights
65, Panepistimiou Str.
105 64 Athens, Greece

CCHR Holland

Citizens Commission on Human Rights Holland
Postbus 36000
1020 MA, Amsterdam
Holland
Phone/Fax: 3120-4942510
E-mail: info@ncrm.nl

CCHR Hungary

Citizens Commission on Human Rights Hungary
Pf. 182
1461 Budapest, Hungary
Phone: 36 1 342 6355
Fax: 36 1 344 4724
E-mail: cchrhun@ahol.org

CCHR Israel

Citizens Commission on Human Rights Israel
P.O. Box 37020
61369 Tel Aviv, Israel
Phone: 972 3 5660699
Fax: 972 3 5663750
E-mail: cchr_isr@netvision.net.il

CCHR Italy

Citizens Commission on Human Rights Italy
(Comitato dei Cittadini per i Diritti Umani—CCDU)
Viale Monza 1
20125 Milano, Italy
E-mail: ccdu_italia@hotmail.com

CCHR Japan

Citizens Commission on Human Rights Japan
2-11-7-7F Kitaotsuka
Toshima-ku Tokyo
170-0004, Japan
Phone/Fax: 81 3 3576 1741

CCHR Lausanne, Switzerland

Citizens Commission on Human Rights Lausanne
(Commission des Citoyens pour les droits de l'Homme—CCDH)
Case postale 5773
1002 Lausanne, Switzerland
Phone: 41 21 646 6226
E-mail: cchrlau@dplanet.ch

CCHR Mexico

Citizens Commission on Human Rights Mexico
(Comisión de Ciudadanos por los Derechos Humanos—CCDH)
Tuxpan 68, Colonia Roma
CP 06700, México DF
E-mail: protegelasaludmental@yahoo.com

CCHR Monterrey, Mexico

Citizens Commission on Human Rights Monterrey, Mexico
(Comisión de Ciudadanos por los Derechos Humanos—CCDH)
Avda. Madero 1955 Poniente
Esq. Venustiano Carranza
Edif. Santos, Oficina 735
Monterrey, NL México
Phone: 51 81 83480329
Fax: 51 81 86758689
E-mail: ccdh@axtel.net

CCHR Nepal

P.O. Box 1679
Baneshwor Kathmandu, Nepal
E-mail: nepalcchr@yahoo.com

CCHR New Zealand

Citizens Commission on Human Rights New Zealand
P.O. Box 5257
Wellesley Street
Auckland 1, New Zealand
Phone/Fax: 649 580 0060
E-mail: cchr@xtra.co.nz

CCHR Norway

Citizens Commission on Human Rights Norway
(Medborgernes menneskerettighets-kommisjon, MMK)
Postboks 8902 Youngstorget
0028 Oslo, Norway
E-mail: mmknorge@online.no

CCHR Russia

Citizens Commission on Human Rights Russia
P.O. Box 35
117588 Moscow, Russia
Phone: 7095 518 1100

CCHR South Africa

Citizens Commission on Human Rights South Africa
P.O. Box 710
Johannesburg 2000
Republic of South Africa
Phone: 27 11 622 2908

CCHR Spain

Citizens Commission on Human Rights Spain
(Comisión de Ciudadanos por los Derechos Humanos—CCDH)
Apdo. de Correos 18054
28080 Madrid, Spain

CCHR Sweden

Citizens Commission on Human Rights Sweden
(Kommittén för Mänskliga Rättigheter—KMR)
Box 2
124 21 Stockholm, Sweden
Phone/Fax: 46 8 83 8518
E-mail: info.kmr@telia.com

CCHR Taiwan

Citizens Commission on Human Rights
Taichung P.O. Box 36-127
Taiwan, R.O.C.
E-mail: roysu01@hotmail.com

CCHR Ticino, Switzerland

Citizens Commission on Human Rights Ticino
(Comitato dei cittadini per i diritti dell'uomo)
Casella postale 613
6512 Giubiasco, Switzerland
E-mail: ccdu@ticino.com

CCHR United Kingdom

Citizens Commission on Human Rights United Kingdom
P.O. Box 188
East Grinstead, West Sussex
RH19 4RB, United Kingdom
Phone: 44 1342 31 3926
Fax: 44 1342 32 5559
E-mail: humanrights@cchr.uk.org

CCHR Zurich, Switzerland

Citizens Commission on Human Rights Switzerland
Sektion Zürich
Postfach 1207
8026 Zürich, Switzerland
Phone: 41 1 242 7790
E-mail: info@cchr.ch

ODKAZY

Odkazy

0. Znásilnění a pohlavní zneužívání jsou také pojmy pro trestná jednání podle českého Trestního zákoníku. Jako protiprávní jednání mají však obsah, který se může lišit od obsahu pojmů laicky chápaných. Skutkovou podstatou trestného činu znásilnění je násilná soulož nebo jiný pohlavní styk, ke kterému je postižená osoba donucena násilím nebo jej utrpí ve stavu, ve kterém se není schopna bránit (například ve spánku). Jde vždy o situaci, kdy postižená osoba s takovým to jednáním nesouhlasí. Pohlavní zneužívání je soulož nebo pohlavní zneužití s osobou mladší 15 let, bez ohledu na její souhlas. Pokud by mělo být trestně postižitelné jiné jednání útočící na sexuální sféru člověka (případně i s jeho souhlasem, který byl dán omylem, nebo ke zcela jinému jednání, než ke kterému nakonec došlo), jedná se spíše o trestný čin poškozování cizích práv. V textu používaný pojem znásilnění nebo pohlavní zneužívání má tedy spíše význam nedobrovolného pohlavního obcování, které jde proti svobodné vůli postižené osoby a poškozuje ji.

1. Valerie Antonioi, "Criminal Court—A 'Psych' from Dijon Condemned to 10 Years of Prison for Rapes," *Le Bien*, 31 Oct. 2002.

2. "Doctors Bill Medicare 'for Sex'," *The Daily Telegraph-Mirror*, 8 July 1993.

3. Julie Jargon, "Doctor No," *Westword.com*, 20 Nov. 2003.

4. Susan Reed and Giovanna Breu, "Waking to a Nightmare," *People*, Vol. 38, No. 23, 7 Dec. 1992.

5. Ruth Mathewson, "Abuse Couched in Therapy," *Courier Mail* (Australia), 13 Apr. 2002; Matthew Hart, "Doctor Bans Himself Over Sex Claims," *Courier Mail* (Australia), 8 Aug. 2000.

6. "Physicians Disciplined for Sex-Related Offenses," Christine E. Dehlendorf, BSc, and Sidney M. Wolfe, M.D. *Journal of the American Medical Association*, Vol. 279, No. 23, 17 June 1998.

7. Nanette Gartrell, M.D., Judith Herman, M.D., et al., "Psychiatric Patient Sexual Contact: Results of a National Survey, I: Prevalence," *American Journal of Psychiatry*, Vol. 143, No. 9, Sept. 1986, p. 1128.

8. Rex Bowman, "Psychiatrist gets House Arrest," *Richmond Times-Dispatch*, 9 Apr. 1999.

9. Graeme Leech, "Psychiatrist Struck Off Over Affair," *The Australian*, 8 May 2001.

10. Ted Wendling, "Psychologist Suspended CSU Prof Ordered to Therapy After Patient's Sex Allegations," *The Plain Dealer*, 22 June 2002; Ted Wendling, "A 'Wonder Healer' or a Predator? Noted CSU Psychologist's License Hangs in Balance While Board Reviews Sex Complaint," *The Plain Dealer*, 16 June 2002.

11. Paul R. McHugh, "How Psychiatry Lost Its Way," *Commentary*, Vol. 108, No. 5, p. 32.

12. Herb Kutchins & Stuart A. Kirk, *Making Us Crazy: The Psychiatric Bible and the Creation of*

Mental Disorders (The Free Press, New York, 1997), pp. 129–130.

13. Kelly Patricia O'Meara, "Has Psychiatry Gone Psycho?" *Insight Magazine*, 26 Apr. 1999, p. 17.

14. "Psychologist Convicted Six Years of Prison for Sexual Abuses," *Urban* (Denmark), 25 July 2002.

15. "Doctor's Appeal is Rejected. Child Psychiatrist Must Serve Time on Molestation Conviction," *The Kansas City Star*, 7 June 1997.

16. Letter to CCHR United Kingdom, 15 Feb. 2001, from the General Medical Council, Linda Quinn, Committee Section, London, England.

17. Tim McGlore, "Child-abuser Horowitz Given 10–20 Years," *The Daily Gazette*, 28 July 1992; Tim McGlore, "For Alan Jay Horowitz, Persisting Accusations of Pedophilia," *The Sunday Gazette*, 9 Feb. 1992.

18. "Ex-Psychologist Charged with Rape Says He's 'Smear Campaign' Victim," *Salt Lake City Tribune*, 12 Feb. 1993; Marianne Funk, "Ex-Psychologist Gets 10-Year Prison Term," *Deseret News*, 12 June 1993.

19. Kenneth Pope, "Sex Between Therapists and Clients," *Encyclopedia of Women and Gender: Sex Similarities and Differences and the Impact of Society on Gender* (Academic Press, Oct. 2001).

20. *Ibid.*

21. *Ibid.*

22. Sydney Smith, "The Seduction of the Female Patient," *Sexual Exploitation in Professional Relationships* (American Psychiatric Press, Inc., Washington, D.C., 1989).

23. *Op. cit.*, Graeme Leech.

24. Slattery, J. P., A. O., "The DST Doctors," *Report of the Royal Commission into Deep Sleep Therapy*, Vol. 2, Australia, pp. 81–100.

25. *Ibid.*

26. Janet Fife-Yeomans, "The Abuse of Trust," *The Australian*, 30–31 July 1994, p. 20.

27. Julie Warner, "133-year prison sentence for Cone," *Daily Quill*, 11 Feb. 1998.

28. Sean McKibbin, "Doc Pleads Guilty to Sex Rap," *The Ottawa Sun*, 24 Feb. 2004; "Psychiatrist Jailed 6 Years for Assaults on Patients," *Saturday Star*, 30 May 1998.

29. Duncan Begg, "A Jailed Psychiatrist with a Long History of Indecent Behavior was Today Struck off the Medical Register for the Second Time," *Press Association*, 5 Dec. 2002.

30. "Psychiatrist Jailed for Sex Attacks," *ITV.com*, 10 Dec. 2002.

31. *Op. cit.*, Kenneth Pope, *Encyclopedia of Women and Gender*.

32. *Op. cit.*, Ruth Mathewson.

Občanská komise za lidská práva

ZVYŠOVÁNÍ VEŘEJNÉ INFORMOVANOSTI

Vzdělávání a informování je nepostradatelnou součástí jakékoli iniciativy usilující o řešení společenského úpadku. CCHR bere tuto zodpovědnost velmi vážně.

Pomocí šíření internetových stránek CCHR, knih, informačních brožur a dalších publikací se stále více pacientů, rodin, odborníků, zákonodárců a řada dalších lidí dozvídá

REÁLNÁ KRIZE v oblasti duševního zdraví současnosti
Zpráva a doporučení týkající se absence vědy a výsledků v průmyslu duševního zdraví

OBROVSKÝ PODVOD – Psychiatrický korupční průmysl
Zpráva a doporučení týkající se zločinného monopolu nad duševním zdravím

PSYCHIATRICKÝ PODVOD – Podvracení medicíny
Zpráva a doporučení týkající se destruktivního dopadu psychiatrie na zdravotnictví

PSEUDOVĚDA – Lživé psychiatrické diagnózy
Zpráva a doporučení týkající se nevědeckého podvodu páchaného psychiatrií

SCHIZOFRENIE – Psychiatrická „choroba“ přinášející zisk
Zpráva a doporučení týkající se psychiatrických lží a klamných diagnóz

BRUTÁLNÍ REALITA – Škodlivé psychiatrické „léčby“
Zpráva a doporučení týkající se ničivých praktik – elektrošoků a psychochirurgie

PSYCHIATRICKÉ ZNÁSILNĚNÍ – Útok na ženy a děti
Zpráva a doporučení týkající se častých sexuálních zločinů na pacientech v rámci systému duševního léčení

SMRTÍCÍ OMEZOVÁNÍ – Psychiatrické „terapeutické“ napadání
Zpráva a doporučení týkající se násilného a nebezpečného používání omezovacích prostředků v zařízeních pro duševní zdraví

PSYCHIATRIE – Vytváření světového návyku na drogy
Zpráva a doporučení týkající se dnešní psychiatrií vytvářené drogové krize

REHABILITAČNÍ PODVOD – Psychiatrický „švindl“ s drogami
Zpráva a doporučení týkající se metadonu a dalších ničivých psychiatrických programů „rehabilitace“ drogově závislých

pravdu o psychiatrii a také, že se s psychiatrií dá a mělo by se něco efektivního udělat.

Materiály CCHR – dostupné v 15 jazycích – ukazují škodlivé působení psychiatrie na rasismus, ženy, justice, rehabilitaci drogově závislých, morálku, seniory, náboženství a řadu dalších oblastí. Patří mezi ně následující publikace:

DOPOVÁNÍ DĚTÍ PSYCHIATRICKÝMI LÉKY – Psychiatrie ničí životy
Zpráva a doporučení týkající se podvodných psychiatrických diagnóz a vnučování psychiatrických léků dětem

POŠKOZOVÁNÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE – Psychiatrie ničí mysl mladých lidí
Zpráva a doporučení týkající se škodlivých psychiatrických posudků, hodnocení a programů ve školách

RUINOVÁNÍ SPOLEČNOSTI – Vnučovaná psychiatrická „péče“
Zpráva a doporučení týkající se fiaska „veřejného duševního zdraví“ a dalších donucovacích psychiatrických programů

POŠKOZOVÁNÍ UMĚLCŮ – Psychiatrie ničí kreativitu
Zpráva a doporučení týkající se psychiatrického útoku na umění

ĎÁBELSKÝ ÚTOK – Psychiatrie versus náboženství
Zpráva a doporučení týkající se psychiatrického podvracení náboženského vyznání a náboženské praxe

OSLABOVÁNÍ SPRAVEDLNOSTI – Psychiatrické poškozování práva
Zpráva a doporučení týkající se psychiatrického podvracení soudů a nápravných systémů

ZNEUŽÍVÁNÍ STARÝCH LIDÍ – Kruté programy duševního zdraví
Zpráva a doporučení týkající se psychiatrického zneužívání seniorů

CHAOS A TEROR vyráběný psychiatrií
Zpráva a doporučení týkající se role psychiatrie v mezinárodním terorismu

VYTVÁŘENÍ RASIZMU – Psychiatrická zrada
Zpráva a doporučení týkající se psychiatrického vyvolávání rasových konfliktů a genocidy

OBČANSKÁ KOMISE ZA LIDSKÁ PRÁVA
Mezinárodní organizace pro dohled nad oblastí duševního zdraví

VAROVÁNÍ: Nedoporučuje se přerušit užívání jakýchkoli psychiatrických léků bez doporučení a pomoci od kvalifikovaného nepsychiatrického lékaře.

Vydání této publikace bylo umožněno prostřednictvím grantu od Mezinárodní asociace scientologů.

Jako službu veřejnosti vydala
Citizens Commission on Human Rights

FOTOGRAFIE: Strana 14: Vicky Kasala/Getty Images

*„Tvzení, že sexuální kontakt...
může být pro pacienta terapeutický,
je účelové a stupidní. Používat
to pro ospravedlnění takových
sexuálních kontaktů je nelogické
a nemorální.“*

*– dr. Thomas Szasz,
emeritní profesor psychiatrie*